

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CARRER NOU, 45

ANY III — NUM. 62

BARCELONA, 24 DE GENER 1924

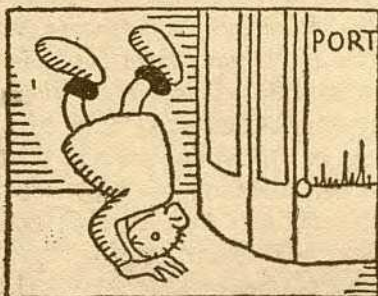
APARTAT DE CORREUS 925

TELÉFON 2753 A

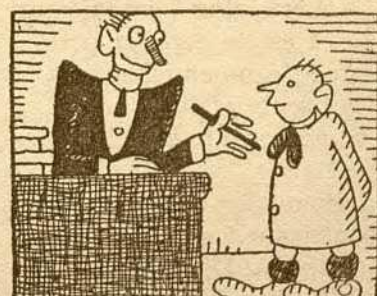
Llueva, truene o caigà neu,
se impone el auca sincera
del portero Jaumandreu.

Risueño, fresco y feliz,
como a los demás chiquillos
lo trajeron de París.

Se pasaba todo el día
haciendo saltos mortales
metido en la portería.

Aun no comía sopa
que con tres pesetas falsas
se hizo socio del «Europa».

Le hacía sombra Bordoy,
y viendo que él no suraba,
dijo:—¡Valga'm Sant Eloi!—

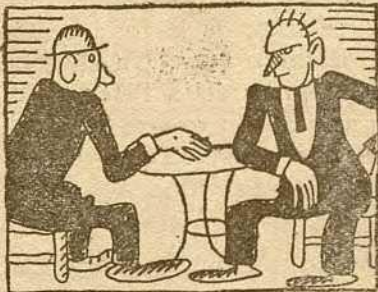
...Y al ver que Bordoy caía
con un hueso dislocado,
tuvo una gran alegría.

Triunfó en Bilbao con exceso,
mas por la noche soñaba
con la imagen de Travieso.

Contra el «Sabadell» jugó,
derrochando fauultades,
y a Estruch obscureció.

Va con Serra y Garrobé
y por las noches va al «Monu»
a tomar copa y café.

Qui any rodola, any empeny;
sólo falta que le salga
barba y el queixal del seny.

La inauguració de «La Manigua Deportiva»

I

La nostra Redacció estava ensopida. El canari-acordeón que ens va regalar el senyor Cabot, estava ensopit en un recó de gàbia, sense piular. En Quicoff es tallava els ulls de poll amb un raspador, mentre amb un paper xupó s'estroncava la sang que anava fent-se. En Quirova, amb una ploma, clavava mosques a la paret i després les ficava al tinter. El mosso encarregat de la... etcètera, posava en ordre una col·lecció de cromos de la xocolata. Tot era calma i ensopiment. De sobte es va obrir la porta i aparegué l'Amo en mànégues de camisa i sense afaitar.

—Sensacional! Inaudit! Increïble!

Va pronunciar aquestes paraules panteixant i esbufegant. Estava aclaparat. D'una glopada es begué la tinta, ignorant ço que contenia. Tots férem una ganyota.

—Sembla mentida! «La Manigua Deportiva» s'inaugura!!!

El canari es posà a refilar com un bombo; en Quicoff es va tallar el peu en rodó; en Quirova, veient el peu d'en Quicoff, corregué a enganxar-hi un paper que deia «ex-voto». Un desori!

Un servidor, el més serè de tots i el més iconoclasta, ni tan sols va esparpellar. Vaig agafar

el barret i vaig sortir, pronunciant aquestes paraules:

—¡*Alá es grande y La Riva es inmenso!* Prenc la representació del XUT! i me'n vaig a visitar «La Manigua Deportiva».

II

Enfangat i fet una coca vaig arribar al camp de l'«Español». L'entrada era espeterrant. Uns àngels de pedra picada sostenen una placa de marbre que porta la següent inscripció: «*Glorificatus Ricardus Zamora, in excelsis La Riva*». Està tot voltat d'arcs voltaics, que s'encenen i s'apaguen combinats amb bombetes de colors que cremen a intervals, deixant visibles fragments del text *frantispicial*. «Zamora... (s'apaga) glorificatus... (s'encén amb claror blava) La Riva... in excelsis» (s'encén amb bombetes vermelles).

A l'entrada hi ha un porter de casa bona. L'«Español» s'acredita amb els porters. Quan em va veure em féu una reverència i, engegant una bufada, va dir:

—«Barça», farsa i comparsa, no hi ha que «encaparrar-sa»!

El reixat de ferro, amb aquestes paraules màgiques, es va obrir com per encantament, amb música del «Paso Gallito». Era prodigiós. Enfront meu, una avinguda de talls amb *enredaderas* de plantes perfumades feia rodar el cap, de la forta sentor que deixaven anar. Un estol de negrets preparats a l'efecte sortien amatents per entre les branques, i ventant-vos i fent-vos freqüents cantaven:

Montesinitos somos
de cân La Riva;
surja el hado poderoso
de «La Manigua Deportiva»!!!

Els ulls em feren pampallugues i no se'm va parar la respiració perquè sóc amfibi. El hado de la Manigua aparegué resplendent, embolcallat amb una túnica de paper de plata, dient:

Posi's tranquil,
compri's un lloro
i tots plegats fem un coro.
I una oca,
i un be,
el pollastre és per vostè.

Dites aquestes paraules, va fer un salt mortal i desaparegué misteriosament.

III

Quasi no em quedava esma per a prosseguir, tal era el meu astorament; però recordant-me que era del XUT!, vaig tirar endavant. La tribuna aparegué als meus ulls com un castell d'encantament. El sostre era de crocant amb estalactites de natilla. Uns sillons de barber americans, mitjançant un ressort, permetien sense esforçar-se pendre totes les posicions imaginables per a seguir còmodament totes les fases del partit. Un rentapeus i un fonògraf completaven el parament de cada espectador, i uns cartells que deien: «Se permite escupir», «Blasfemad si os place»,

«Todo espectador tiene derecho a pegar al refli», us engrescaven a usar de totes les prerrogatives.

IV

El camp de joc té sis quilòmetres de quadro. Els gols van provistos d'un corrent elèctric que atrau o repel·leix la pilota, a voluntat de l'amo del camp. A la porta dels gols hi ha aquests cartells: «Se prohíbe la entrada», «Essayez vos pieds si vous plaît». No es pot demanar més.

V

Al sortir, el porter se'm va acostar i, donant-me una caixa de puros, m'acomiaà dient:

—*El Cielo os sea propicio y os colme de dones.* Tant hi ha de Barcelona aquí, com d'aquí a Barcelona!

Jo em vaig polsar, em vaig passar la mà pel front, i una vegada convençut que jo era en

Dova i estava en els meus cabals, vaig emprendre la retirada, cantant allò de:

El mundo se capgiró,
y yo, que estaba debajo,
llame al cielo y no me oyó.
Arroz con leche
me quiero casar,
saca la bota, María,
que me voy a emborrachar.

Dova

GLOSSARI INCOHERENT

L'imprescindible adjectiu

De totes les parts gramaticals, l'adjectiu és el més indispensable en la literatura futbolera. Es pot escriure — i s'escriu — sense sintaxi. La concordància és, per a molts plomífers, tan desconeixuda com ho és la conseqüència d'en Mallorquí. Lligui o no lligui, tant se val si l'article diu que en Montesinos és un brutici, o que en Cros és una pepa. La qüestió és el fons ans que la forma.

També s'escriu sense ortografia, sense lògica, sense solta i sense modals. Tot passa. Tot fa el seu efecte. Els llegidors futbolers tenen la mànegua molt ampla. Mentre els donguin pel morralet de ses aficions, ja es donen per satisfets.

Però encara no ha sortit cap plomífer que s'hagi atrevit a prescindir dels adjectius. No li ho tolerarien. Li farien el buit i tindria de plegar d'ofici o es moriria d'inanició. Sense adjectius no hi ha res a fer.

L'adjectiu és tan indispensable al cronista futbolero com en La Riva a l'«Español», o en Cabot a en Nogareda, o en Bordoy a en Matas. L'adjectiu, que pot ésser positiu o negatiu, fa més servei que l'Arévalo, i tant va a l'hora per a fer pàtria com per a rebentar la dels altres. Allò del mago del balón és petaca minu-

ta davant dels adjectius que ara s'estilen. Nosaltres, que si no som estadístics mereixem ésser-ho, tenim apuntades les coses que s'han dit d'en Zamora. No les publiquem totes perquè no volem enfartegar-los, però els en donarem un grapat, triades així, pel broc gros, com es trien les cireres i les seleccions federatives. Li han dit divino, monumental, sublime, genial, emocionante, ensoberbecido, fenómeno i estupefaciente. A en Samitier li han dit codicioso, arrojado, fantasioso, impelente i coreogràfico... En fi, que l'adjectiu és la base de la crítica, com en Noga és la base de la diplomàcia sagaz i perspicaz.

Ara, que, per dissort nostra, l'adjectiu traspasa els confins periodístics i entra ja en el lèxic (havem dit lèxic, «Spectàtor»!) dels jugadors, dels seus amics i del públic entusiasta per dues pells al mes. Quan l'afició, parlant del XUT!, diu que som uns mones, uns lloros i uns sabatasses (paraules que, encara que en Tallada cregui que no, són adjectius), no fa més que exterioritzar la difusió adjectival de què parlem. Per això no ens molestem encara que ens diguin «culs d'olla». No ens ve d'un adjectiu.

XAVET

Llegiu si us plau el **XUT!** de la setmana vinent, que portarà una extensa informació documentada del "match" **Biscaia - Catalunya.**

Telegrams - Telefonemes - Radiogrames - Cablegrames - Gromofonemes - Recaderogrames - Trasmisió del pensament i 37 enviats especials. ULL VIUI

Parlant amb el senyor Matas

Parlar amb el senyor Matas, sempre és interessant i mai es fa pesat. El senyor Matas, sense posseir una eloqüència arravatadora, tot taujanament va posant els punts sobre les is i arriba a convèncer al que l'escolta.

Nosaltres, sempre que ens acostem al senyor Matas, ho fem confiats en què res del que ens diu és propaganda, convençuts de la sinceritat de les seves paraules.

***

El «C. D. Europa» és el club heterogeni i idiosincràsic per excel·lència. El soci de l'«Europa» té dret a demanar comptes de la seva actuació a qualsevol jugador. Entra a les oficines xiulant i repicant amb els dits damunt del taulell i reclama el rebut del mes corrent.

—No ens amoïni ara, que fem la bescambrilla—respon l'encarregat de despatxar-los.

El soci fa un bot i queda muntat en el taulell, cama ací, cama allà, i, veient a l'Artisus, l'esbronca.

—Ep, mano! Em pensava que estaves malalt!

L'Artisus no té altre remei que donar explicacions, dient que encara es ressent del genoll i que no podria aguantar un partit.

S'obre la comuna i compareix en Serra cordant-se les calces i arrossegant els elàstics.

—Vinga paper! En aquesta bassa mai hi ha paper! Aviat no s'hi podrà venir, aquí!

Sense pensar-s'hi, agafa un grapat de rebuts per cobrar i torna a tancar-se a cànn Felip, on els rebuts sofreixen una humiliació massa trista.

***

El senyor Matas era al seu despatx, que és una perllongació de les oficines, amb el mateix caràcter de casa pairal que respira tot el club.

—Amb el seu permís?—preguntem nosaltres, que tenim més modals que en Rosell.

—Endavant sense trucar!

Entrem i el senyor Matas ens somriu i ens allarga un seient.

—Què hi ha de nou? Quines bromes veniu a gastar-me?

Nosaltres fem el pagès fugint d'estudi i anem al gra.

—...?

—Psh! Jo dono la victòria per descomptada. En Pelaó m'ha assegurat que tenim el campionat a la butxaca, i quan en Pelaó ho diu...!

—...?

—Sí, senyor; el reflí serà estranger. Si pot ésser de la Índia Anglesa, millor. De com més lluny, millor. L'anirem a rebre a l'estació i no el deixarem de petja fins que la pilota sigui al mig del camp.

—...?

—Tots, inclòs en Bordoy. L'equip de la *cohesión* i de l'entusiasme. No en faltarà ni un.

—...?

—Tenim por que en Bordoy se'ns enfadi. Jo crec que en Jau-mandreu defensaria la porta tan bé com ell; però, i si perdiem? Aleshores tot serien càrrecs per què no hi havíem posat al que li toca de dret, i jo me n'estiraria els cabells.

—...?

—Som 7,200, i si les coses surten bé, aviat serem més.

—Que ja hi ha novetat?

—No, home! Em refereixo a què, si guanyem el campionat, es faran socis nous.

—...?

—No me'n parli! D'això, més m'estimo no parlar-ne. Deixem-ho córrer.

—Bravo, home, *bravo*! Ah! que ja no fuma, vostè?

—Caram! Per què ho diu?

—Oh! Com que no m'ha donat cap puro!

El senyor Matas somriu i ens allarga dues brevas de pronòstic. Ens dóna un copet a l'espatlla i ens diu:

—A l'«Europa» som així!

EL MOSSO ENCARREGAT
DE LA CACERA DE PUCES

—Gràcies, Estruch! M'has rehabilitat!!

PIET HOBIN — ALIS

Com que nosaltres estem al tanto de tot i no se'ns escapa res, després de llegir, des de fa tres mesos, els pronòstics del senyor Larruy, hem vingut en coneixement que el combat Alís-Hobin és molt probable que sigui guanyat per un d'aquests dos boxejadors.

De primer antuvi no ens mostràvem gaire propicis a acceptar aquesta decissió; però, veient la insistència d'aquest senyor en demostrar la raó de les seves opinions, hem polsat els nostres llegidors i ens veiem obligats a ésser del parer del senyor Larruy.

Les cartes que hem rebut són les següents:

ALIS — PIET HOBIN
—Qui li sembla que guanyarà?
—Home, el «Barcelona»!
Vostè dirà!

«Sr. Director del XUT!:

»Distingit senyor, a la par que altruista: L'Alís és segur que guanyarà, car la seva precisa esquivada serà la pesadilla de l'Hobin, que no està acostumat a boxejar amb anguiles.

»Aquesta opinió és la mateixa que la que té formada, respecte aquest combat, la criada de casa.

»Sóc de vostè afm., *Emeteri Fiscorn.*»

«Muy señor mío:

»Parece mentira que el público de boxeo barcelonés sea tan ignorante. Hobin ganará por K. O., pues Alís es demasiado tierno aun para afrontarle. Si en lugar de Alís se tratase de Sáez, el resultado variaría.

»Esta es la opinión de un aficionado antiguo.

»Me despido de usted atento y S. S., *Policarpo Rigodons.*»

«Ceñort Director:

»Hay leído en su setmanario que dise que diga si ganará Alís. Es seguro que ganará. Alís es más *cogneur* que Hobin y habrá para alquilar sillas cuando los morros del belga parezcan un boniato.

»Me parese que tengo razón.

»Servidor de usted para servirle, *Menegildo Tamburet.*»

«Respectable Sr. Director:

«Amb sorpresa he vist que el dubte havia enterbolit la franca percepció del XUT!, que fins ara era indiscutible. Cal preguntar-ho qui guanyarà el combat Alís-Hobin?

»L'Hobin serà l'indiscutible guanyador, car l'Alís és massa novell per afrontar un combat a vint rounds.

»Això ho sostindré a tot arreu menys al ring.

»Aprofito aquesta avinentesa... etcètera, *Pere Pons Pi.*»

N'hem rebut moltes més, però amb aquestes ja n'hi ha prou per a que els llegidors puguin jutjar imparcialment i es formin una clara opinió de qui guanyarà.

...Així és que preguem a *La Cornada* que, si pot ésser, faci un parell d'edicions extraordinàries cada dia amb un pronòstic del senyor Larruy, car nosaltres cada cinc minuts que passen sense saber res del combat Alís-Hobin, estem amb ànsia.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

La tornada del fill pròdig

EL CAS FELIU

En Feliu, que tan aviat plora com riu, ara només plora.

Li han jugat una mala passada, i el pobre Feliu està aclaparat i li cauen unes llàgrimes com a cigrons.

Al cafè, a casa seva, al club, a tot arreu se li sent dir el mateix:

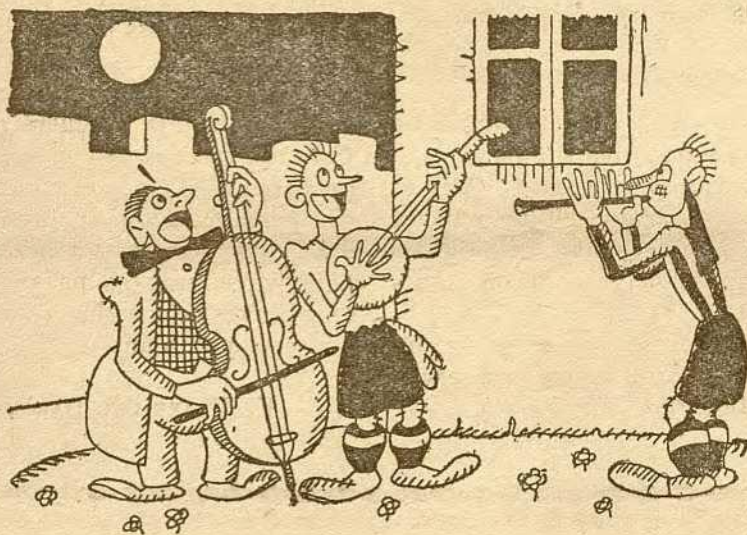
—Què he fet, jo? De què m'acusen? Era ell que em volia posar a l'aguait. Quina culpa hi tinc jo de què en Ferrer Elies sigui de l'olla? No hi ha justícia ni decor! Tot plegat és una capelleta!

imaginant-nos el que podia haver succeït.

Però no tenim prou malícia per a fer-nos solidaris d'una opinió tan esbojarrada.

Els futbolistes han fet un acte d'homenatge a en Feliu. Tots, menys uns quants (?), fan causa comú amb ell, i per a demostrar-li ses simpaties anaren, el dilluns, amb instruments de música de tota mena, a donar-li una serenata.

La lletra és prou interessant per a que nosaltres l'oferim als nostres llegidors. Fa així:

En Feliu té part de raó. No hi ha dret que pel fet que va succeir al camp del «Martinenc» es castigui un jugador amb una desqualificació de quinze dies, i a l'altre se'l deixi estar tranquil.

Un estripa-cuentos, amb una rialleta enigmàtica, ens pregunta:

—Vostès creuen que si en Feliu hagués jugat el diumenge, el «Barça» hauria guanyat als de la «Unió de Sans»?

Nosaltres restem astorats. ¿Es possible tanta maldad?, pensem, horroritzats, i ens escruixim

«Una corriente malsana de burdo favoritismo de la noche a la mañana te ha lanzado al ostracismo. Total porque con la mano probaste de defendarte, ellos te dan una «cossa» en salva sea la parte.

Feliu, Feliu, tan aviat plora com riu; a l'hivern, tancat al niu, espera l'estiu, que tota cuca viu!»

Talla que tallaràs...

Aquesta setmana ens veiem obligats a dedicar aquesta secció exclusivament al senyor Paquito Madrid, pel seu article publicat a *La Cornada* «El deporte no debe ser una industria».

Comença així:

«Desde que llegamos a París nuestros articulos han sido un elogio permanente de la afición en dos aspectos: doctrinal y práctico...»

Que te crees tú eso! Más han tenido de latas, que de doctrinales y prácticos!

«...pero por encima de todos los deportes hay uno que concentra la atención eterna y que es motivo y causa de desgracias y crímenes... Hablamos de las carreras de caballos...»

Ja ho veuen, les curses de cavalls, quines coses tenen! Crímenes, asesinatos, suicidios! El caos! La desolación! El exterminio!

«El cubismo de la costureria celebra su Pascua.»

Frase feliz, por cierto.

«Conocida por nuestros camaradas la vida que llevamos en la feria nocturna de Barcelona, no podemos erigirnos en doctrinarios.»

Un acto de contrición da a una alma la salvación!

«¡Anatema para los deportes especulativos! ¡Anatema porque ellos son los que destruyen el templo sagrado de la fe!»

Anatema, sí, anatema! Venid y vamos todos, con flores a María!...

Això és esports, i lo altre són cuentos!

¡«AY, AMOR»!, O QUI NO TE «ASOS» MOLTES S'EN PENSA

Tenim una fama de xafarders — sobretot en Dova — que, si l'admetien a les cases d'*empenyos*, gastaríem «Ford» fins per anar a l'estanc. I creguin ben bé que són males volences. Nosaltres som més discrets que en Martí—que a Bilbao el tenen per un jugador *discreto*,—i si sabem coses amagades és per pura casualitat. Així com hi ha persones que si plou s'enfanguen i si van al futbol reben, nosaltres recollim en les nostres virginals orelles tot allò que és mullader i que ens acredita de bugaderes. Són les xafarderíes les que vénen, com va en Trabal al «Barcelona». Nosaltres, pobres, què volen que fem?...

Els havem endossat aquest exordi per a justificar-nos per endavant. No volem ensarronar a ningú. No els donarem gat per llebre, ni «Slàvia» per fenòmens. Ara, anem a escampar una xafarderia molt grossa. El que no vulgui saber-la, que giri full. Ja està? Doncs, som-hi.

A Barcelona hi ha un club que està tip de conquerir jugadors a còpia de pàfies. El sistema és més vell que l'Agustí Peris i dona molts *camelos*. La competència creix com la paveria d'en Zamora, i aviat, per a convèncer a un «as», «semi-as», «quasi-as» o «pseude-as», per a que mudi de color, caldrà tenir més peles que admiradores no té en Julià.

Els directius de dit club, veient apropar-se el fi de la temporada i l'obertura de la borsa de

cotitzacions, han barrinat ben bé sis setmanes, i, al capdavant, el més pallús de la Junta ha tingut la gran pensada.

Han pensat en l'amor! «Bah! —diran vostès.—Això ja és venerable de tan gueto. Qui és que no pensa en l'amor? Des d'en Mallorquí a en Permanyer, Cupidó és ço que mou el jovent i l'ex-jovent...» S'erren. Es tracta d'un amor *bien entendido*, honest com una mala cosa, emprat a dosis graduades, donat amb recepta de directiva...

Ens explicarem. Suposi's que un club—el club a què ens referim—disposi d'un pet de sòcies entusiastes, incondicionals i caies. Sense aquest darrer extrem, no hi ha res a fer.

Suposin que dit club voldria de bona gana pescar, per la temporada vinent, en Parcerisses, en Pastells i en Miloca, tres «asos» del «Fortpienc», del «Put-

xet» i del «Basses de Sant Pere»...

Doncs, en lloc d'enviar-los-hi un «papallona» i oferir-los diners, un gramòfon i un lloro, s'esbrinen els llocs que frequenta i es procura fer-los entrar en coneixença amb una nena *bien* i amb ganxo...

Lo altre, ja ho endevinaran. L'amor fa el seu fet. Quan ella, amb cara de Julieta romàntica, li demani que canviï de club, ves qui és que es resisteix!...

Això no és fantasia, no. Aquí casa, d'això només en gasta en Cuscunilles, i no li prova. Es cert com que en Cabot no té pèl de tonto—ni de l'altre—i en Cardona admira en Torres Ullastres i en Corbinos té un disgust quan a Bilbao no es parla d'ell...

Ara, això sí: no ho facin córrer. Facin com nosaltres. Siguin discrets...

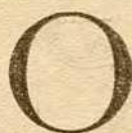
Si sou aficionats al cine llegiu la

NOVELA POPULAR CINEMATOGRAFICA

Aquesta setmana publica l'argument - novela de
**Los amores de un príncipe
o el carroussel de la vida**

Es cosa exquisida

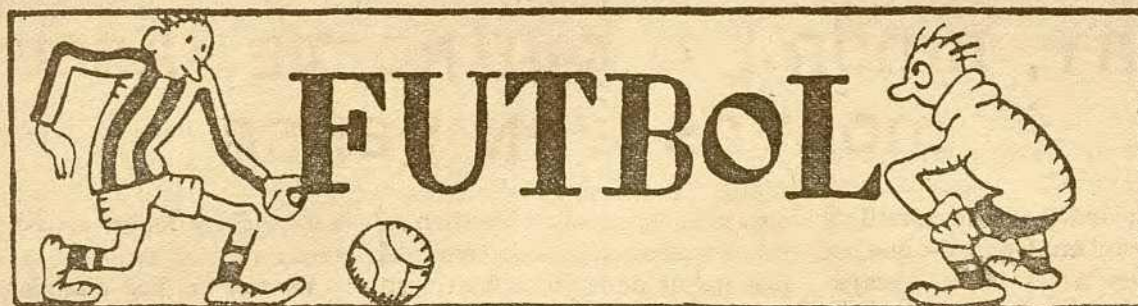
EL JUGADOR DE FOOT-BALL

bra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.—Explicación del *off-side*.—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

C. D. Europa Martinenc

L'«Europa» es va presentar al camp amb cinc reserves, un d'ells canari. El canari era en Jaumandreu, que n'habillava un jersei groc que no es podia mirar fixo, perquè feia venir mareig.

El «Martinenc» no portava suplents, però tots els jugadors havien canviat de lloc. Estem segurs que si en Barratxina hagués sigut una mica més alt, l'haurien posat de porter.

El partit va començar amb un domini franc del «Martinenc». Els de Gràcia no tocaven pilota, llevat d'en Garrobé i d'en Jaumandreu, que, convertits en providència, ho paraven tot, sense reposar un moment.

Els mitjos eren els més tendres; en Xavier, mal secundat per l'Alcoriza i en Mejias, i a més jugant fora de lloc, es veia impotent per a contrarrestar les envestides del «Martinenc».

En Julià, treient *sapos* i *culebras*, botava com un esperitat, cercant aquella *cohesión* que els havia fet cèlebres, però l'Olivella estava mig adormit i en Cella s'hi fixava.

Tothom rondinava:

—Hi falta en Pelaó! No hi ha eje!

No obstant, s'acabà la primera part sense el disgust que es respirava arreu, i en el cor de les damiselles graciencs hi renasqué l'esperança.

Vingué la segona part, i en Llovera, convençut de què la pri-

mera part havia sigut un entrenament, va xiular i digué:

—A veure si ara tots plegats ho farem com cal!

Virgen del Remedio! En Julià, en Cella, l'Alcoriza, en Pellicer, tots ho feien bé. En Besas ja no sabia què fer. L'«Europa» tenia els dimonis a dintre el cos i estava disposat a abocar-los a la porta d'en Pallejà. No vàrem trigar gaire a convèncer-nos-en.

En Cella (*el bueno*), amb la pilota enganxada al pit, arrenca, s'atura, estornuda, xuta i... gol!

En Xavier no volgué ésser menys; ajudat per aquell dimoni de Julià, que cobria totes les línies, d'un bon «cacauet» (terme gracienc) va aconseguir el segon.

L'Olivella es va despertar i en una córner també introduí el seu, però ho féu amb quatre mans i no valgué.

El partit va acabar entre una perfecta *harmonia* i cordialitat.

En Jaumandreu fou més alt i més ample que el gol, i amb això està fet el millor elogi de la seva actuació.

En Garrobé fou el pare pedaç en totes les situacions compromeses.

...I en Julià fou l'ànima del partit, amb més voluntat que un toro.

En Pallejà i en Bessas, del «Martinenc», treballaren amb fe.

EL MOSSO... ETC.

Barcelona

U. E. de Sans

Quines engúnies, quines suors i quin canguelo va passar el soci del «Barça»! Semblava que l'ànima d'en Feliu voltés pel camp i d'amagat protegís als seus contra la força del destí. El soci del «Barça» creia en supersticions i en exorcismes. Semblava impossible.

—Tota la primera part que dominem i només hem pogut empatar!

Però el soci del «Sans», quan es va acabar el partit, també s'exclamava:

—Tota la segona part que dominem i hem perdut!

En Sancho, quan juga amb el «Sans» (els seus compatriotes), no és el Sancho rival d'en Meana. Es un Sancho temorós, que es deixa pendre les pilotes sense lluita, que juga hipnotitzat i que quan veu un *sansense* s'aparta, cedint-li la preferència. No hi valen crits ni amonestacions; és inútil que l'espectador s'esgargamelli; el mig-centre no pot o no vol fer-ho bé, i el soci s'ha de fer la guitzia.

El puntal va ésser en Planas. Sembla que un angelet, a cau d'orella, li descobrís les intencions dels contraris, per a que la seva col·locació fos més precisa. Mentre en Surroca fonia greix empaitant pilotes boges i entrant esbojarrat sense principis ni senderi, en Planas, a la quieta, barrava tota possibilitat d'un disgust, imitant la tàctica d'un tal

Garrobé, que no sé si vostès el coneixen.

En Sami tingué una bona tarda. Va estar valent, i si no va fer més fou degut a què no varen ajudar-lo amb prou eficàcia.

El «Sans» no semblava el que nosaltres coneixem. La defensa d'en Balasch i d'en Perelló, es pot comparar amb l'heroica de Daoíz i Velarde.

Si amb la pèrdua del partit els hagués anat l'honra, l'hacienda i vida, no haurien pogut fer més del que van fer. En Pedret hi va contribuir defensant la porta com un lleó, com un tigre, com un jabato..., etc.

Després d'aquest partit podem dir que l'honor de Sans *está en salvo*. No varen guanyar, però s'ho mereixien.

Comença a donar fruit l'entrenament d'en Greenwell. Diguin el que vulguin, per jugar com ho féu el «Sans» el diumenge cal una bona direcció.

Si són servits.

X.

R. C. Español Sabadell

En el camp únic es celebrà el partit aquest. Com que ço que interessa és el partit i no el camp, parlarem exclusivament del partit, deixant per a la fantasia d'en Dova la descripció teatral del camp.

L'«Español», el diumenge, amb una mica més podia dir ben alt que havia trobat un bon davanter-centre. Però la pega és la divisa de l'«Español», i quan el davanter-centre s'anava a revelar, cau i es fa mal.

Ens referim a en Llauger.

Aquest jugador va fer quinze minuts espeterrants. Si no hagués rebut aquella trompada, estem segurs que hauria aprofitat varies ocasions per a marcar durant el transcurs del partit.

El «Sabadell», aquest any, no ha tingut sort. En cap actuació ha brillat el que brillava altres anys. Si fóssim periodistes de gran «rotatiu», analitzaríem les causes i ens endinsaríem en un

seguit de psicologies que no ens demostrarien res de nou; però, com que som «xuters», no ens volem embolicar.

En Zamora... Vostès mateixos posin aquella placa de l'indiscutible..., l'«as» de los «ases».

En Cabedo mereix també un cop de *bombo*. Quan el «Sabadell» feia aigües i els mitjos i els davanterers s'encomanaven a Santa Rita, en Cabedo, sense amoïnar-s'hi, arreglava la situació en un tres i no-res. Si no arriba a ésser la seguretat d'en Cabedo, i la sang freda d'en Muntané, el «Sabadell» hauria rebut del carpó.

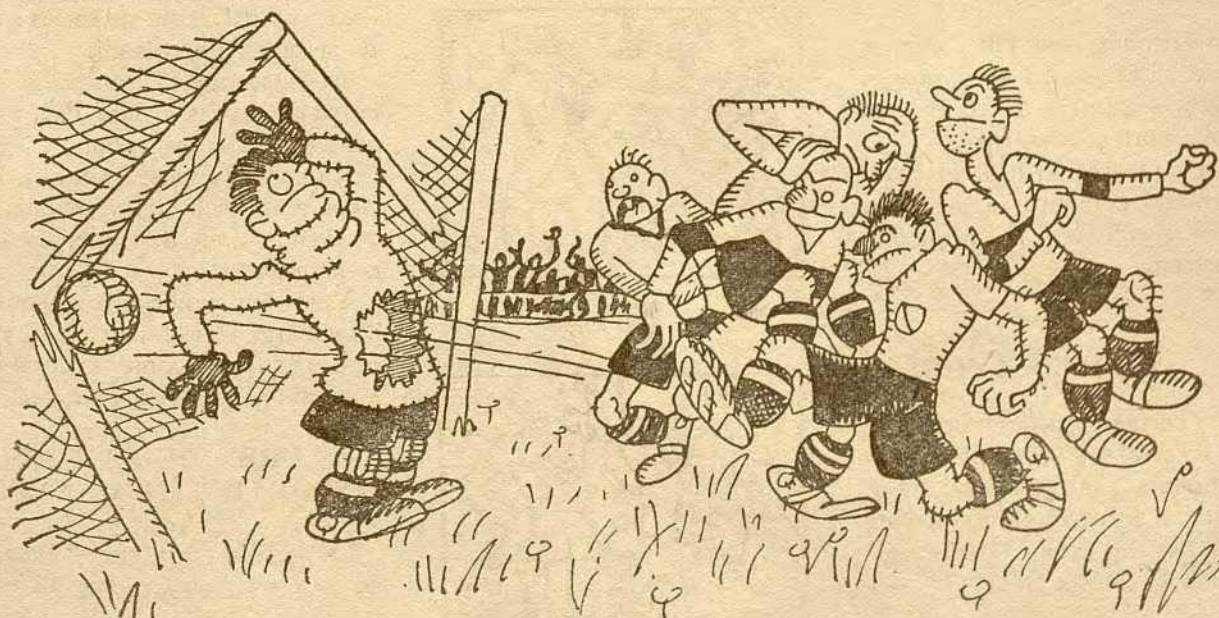
En Trabal i el Caicedo jugaren molt bé i pot dir-se sense embuts que són de lo milloret que corre. Oh, sacrilegi!!!

C.

Gràcia - Júpiter

El «Gràcia» i el «Júpiter» feren un *match* de boxa amb sang i fetge que electritzava.

D'això se'n diu un partit *duro*;

Un gol imparable!

però nosaltres en diem jugar a «lladres i serenós».

En Reyes va sortir del camp amb un cabasset i estem segurs que devien portar-lo a casa d'algun rellotger, car, per tornar-li a posar els ossos a lloc, era necessària molta paciència.

En Sotillos va fer el primer gol, que fou el millor dels cinc que varen fer-se durant el partit.

Però el «Gràcia», en lloc d'acovardir-se, després d'aquest gol va tirar-s'hi de cap i als pocs moments en Saura empatava.

La segona part va començar amb un gol d'en Peidró.

Des d'aquest moment el «Gràcia» va dominar, i si bé alguns dels recursos emprats no foren lo nets que haurien tingut d'ésser, s'emportà la victòria.

En Lemmel no va agradar, però d'això no en fem cas, car els reflis no agraden mai.

M.

Badalona - Atlètic

L'«Atlètic» ha quedat a la cua.

Després d'un partit ple d'emoció i que fou disputat pam a pam, el «Badalona» aconseguí triomfar.

En Gironès i en Rifé, dignes de passar al *cuadro de honor*, i en Bru, seguint la moda de què tots els porters són bons.

A veure si a l'últim el grup «B» podrà començar a posar en clar les posicions dels equips que l'integren.

P.

Avenç - Terrassa

El «Terrassa» ha empatat!

El «Terrassa» va empatar, però mereixia guanyar.

Tot va sortir-li al revés, fins aquell penal que en Papell va engegar a la quinta força.

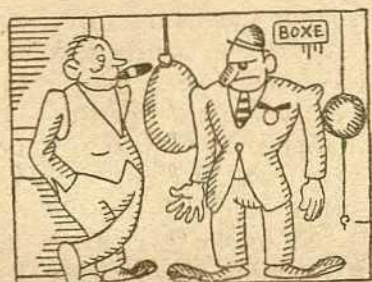
La sort es va posar de cul a la paret, i quan això succeeix no hi valen raons.

En Massaguer va ésser el de sempre, jugant com un home, amb un entusiasme i un amor propi dignes d'imitar.

L'equip del «Terrassa», que posseeix un joc de passades i combinacions vistós i exempt de duresa, no sapigué imposar-se a l'«Avenç», que tingué tota la tarda la Providència al seu favor.

El que més ens va agradar fou l'arbitratge del senyor Villalta. Amb una imparcialitat i una energia úniques va acabar amb les agalles del públic, fent-ho anar tot com una bassa d'oli.

X.

—Però, com m'ho demostrarà vostè que és un boxejador formidable?

—Miri: així!

—.....!!!!

En Quicoff Plongeon té el grip

Ploreu, ploreu, ninetes,
que en Quicoff està malalt!
Té una tos del dimoni
i el ventre li fa mal.
No pot menjar pollastre,
ni pot beure sidral.
Somnia a l'«Spectàtor»
i també a en Trabal.

Mira què tal!

*Haced votos al cielo
porque salga con bien,
y cuando esté curado
le dais el parabién.*

LA REDACCIÓ

CICLISME

L'HOMENATGE

A EN JANER

L'homenatge a en Janer és com una pel·lícula de sèries: cada setmana un episodi.

El diumenge es tractava d'una cursa de neòfits a Sant Boi, amb tec i tota la requincalla.

La cursa la va guanyar en Pinyol amb cicle *tal* i neumàtics *qual* (nosaltres, de franc, no fem propaganda).

Visca en Janer i que aquest homenatge duri tant com se pugui, car, ben conservat, tenim homenatge per tota la vida!

LA CURSA DE LA PENYA ESPORTIVA GRACIENCA

La sortida era a cànn Gomis, i de primer antuvi en Treserras III va agafar la davantera, amb un gas d'envejar.

Però com que no portava neu-

màtics de recanvi, al primer reventon es vegé fumut.

En Segalès, que hauria guanyat, quan era a pocs metres de la meta va baixar de la bicicleta i es posà a fer el cigarret, deixant passar els altres davant seu.

En Prats, que el seguia, va dir:

—A bodes em convides!

I apretant com un negre, arribà primer, fent-se mereixedor d'una ovació.

Tot plegat, un èxit per la Penya Esportiva Gracienca, car, de trenta nou corredors inscrits, se'n classificaren trenta.

Bravo! Que se repita!

SARAGOSANO

La meua primera aventura, o com he esdevingut periodista

Vostès no deuen saber com és que ens havem lliurat de les empalagoses crítiques de l'«Spectator» des de les flamants pàgines d'*Sports*, veritat?

Doncs, veuran. Un servidor, en Claudi Pitof, era un d'aquells màrtirs de l'afició que setmanalment el podien veure penjat dels estreps dels tramvies d'en Foronda que porten al camp del club degà. I vet aquí que un dia, tornant de veure el partit i enquibit en una d'aquelles màquines de matar persones, vaig sentir un xiuxiueig misteriós entre els veïns de plataforma.

—Què deu ésser?—vaig pensar.

I allargant el coll vaig veure tot un senyor que estava discutint si un dels gols d'aquella tarda havia sigut orsai.

—Es l'«Spectator»—deien alguns de la plataforma, i callaven, escoltant ço que aquest deia.

—Considerando técnicamente, y sin ningún género de dudas, que al recibir el pase el delantero no tenía tres jugadores delante de sí, según el reglamento...

—Però, sant cristià!—vaig interrompre'l sense poder-me contenir.—¿Y el refli, que estaba al

ladu del porteru y d'un defensa, cuántos n'hacia sino tres? Y además, ¿no tenía detrás suyo todo el equipo?

Aquell senyor quedà com petrificat al sentir l'explicació meua...

—Que potser és en Trabal, vostè, que coneix el reglament de manera tan perfecta?—em preguntà un company de trajecte.

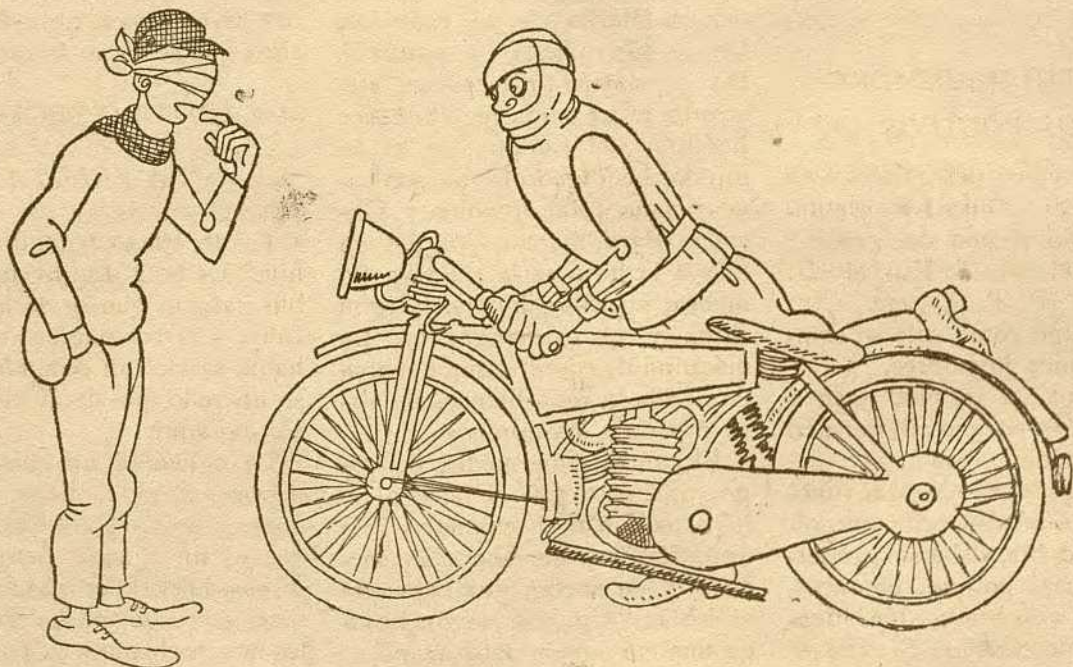
—Jo, en Trabal? Mai de la vida! Jo sóc...

En aquell moment una idea il·luminà el meu enteniment.

—No és el XUT!—vaig pensar—el primer rotatiu del món que surt diàriament cada dijous?—I després, en veu alta, diguí:—Doncs jo sóc en Pitof, un dels principals redactors, i aquest que aquí veuen com entontit és un trist plomífer que s'havia volgut aprofitar de la meua fama usant un pseudònim consembiant.

I deixant extàtics a tots els que havien escoltat les meves paraules, vaig baixar del tramvia, car em va semblar que el cobrador allargava la mà per cobrar.

CLAUDI PITOF

—Ja no corres? No tenies un record de velocitat?

—No, noi. L'únic record que tinc és aquesta cara com un Sant Llätzer!

Tratado psicológico de futbol

(Al alcance de todas las fortunas)

Seguido de 12 apéndices y un cuadro sin óptico

por

BUENDIA Y GASOL

(Cotinuación)

Un servidor es sereno y además embalsamado, es decir, que no se descompone. Ya que me han dado pota, lo haré yo. Y si no les gusta, que se hagan repicar.

El futbol es un juego más noble que Mariana, más científico que Tallada y más elegante que Samitier de noche. El futbol es el apoteosis del deporte, la sintaxis de la compenetración y el vehículo de la profilaxis. Es un esparcimiento epicúreo, hemostático y consciente. Va bien a la cara y hace gozo.

Los enemigos del futbol le dicen el nombre del puerco. Pero, en cambio, los sabios del mundo entero y pueblos agregados...

(NOTA.—Esto se alargaba muy y para no darles la hojadelata decidimos dejarlo correr. Pongan lo que les eructe, y arriba y gritos.)

CAPITULO PRIMERO

LOS EQUIPOS

Equipo viene del griego *equi* (once) y *pos* (pintas). Hay equipos que no vienen del griego; ejemplo: el «M. T. K.», el «U. T. E.», el «P. T. S.», etc.

Un equipo como cale se compone de once jugadores.

En Reus, a golpes, juegan doce, pero es porque allí por uno no dicen nada.

Si un *equipier*—de *equi* (uno) y *pier* (de tantos)—recibe un golpe que le doble, debe suspenderse la batuta, porque, entonces, $10+2=12$ y sobra 1. Un jugador doblado vale 2. Si uno se duerme como un tronco, pasa dos cuartos de lo mismo, pues un tronco son dos.

En este ramo de los campos hay una variedad de aquello más. Los bilbaínos están que no se ven con San Mamés, y aquí, sin hacer tanto el pavoro, tenemos el campo de Las Cortes, el «camp d'en Galvany», el campo del arpa y el «camp...i qui puguí», sobretodo cuando hay setas.

Para esta mandanga del juego va más a la hora el invierno, aunque sople un taro que Dios le dé, que el verano, en que se tuestan huevos; pero los jugadores que la habillan de pafias lo entienden al revés y se pasan el estío «en el campo». Ganas de hacer la guitza a la lógica, ya os lo diré.

Un campo se debe marcar. Si no está marcado y os lo quitan, ¿cómo acreditaréis que es vuestro? En el campo se deben marcar las líneas de los costados, las de entre medio, y posturas. De lo primero se encargan, con aquella traza y una regadora, los hombres del campo; de lo segundo, los jugadores que son cayos, como Juliá, Juanico y Olivella. Para marcar, lo que va más a la hora es la cal viva (la muerta no va en lugar), la tinta china y el permanganato. La máquina de coser, aunque marca de perilla la ropa blanca, no sirve pas para los terrenos.

El campo debe medir, de largo, una cosa así, si hace o no hace, como un hectómetro, que aproximadamente son cien metros; y de ancho, una cosa que esté bien. Algunos juegan hasta en una cantonada del Ensanche, pero esto no hace tropa, y si viene un gura arramba con el balón.

En el campo se marca, tocando al goal, a unos doce pasos, así, sin prisa, un punto. Es el que sirve para tirar el penalty o el empipamiento máximo. En este punto se pone otro punto que tira un tiro al portero como castigo a una bruticia, o porque al «refi» le conviene hacer la patota.

Un chico más arriba hay la línea de defensa. Allí se ponen los defensores al comenzar: es decir, que se semejan a Gibraltar, porque están tocando a La Línea. Cuando los delanteros de la parte contraria se acuestan demasiado y atraviesan la línea, los defensores se enfutisman, y con razón: aquello ya pasa de la raya...

En el bello medio del terreno se pinta una raya, pero con esto pasa un caso pistonudo. De dicha raya se saca, al revés de muchos que se sacan la raya.

CAPITULO SEGUNDO

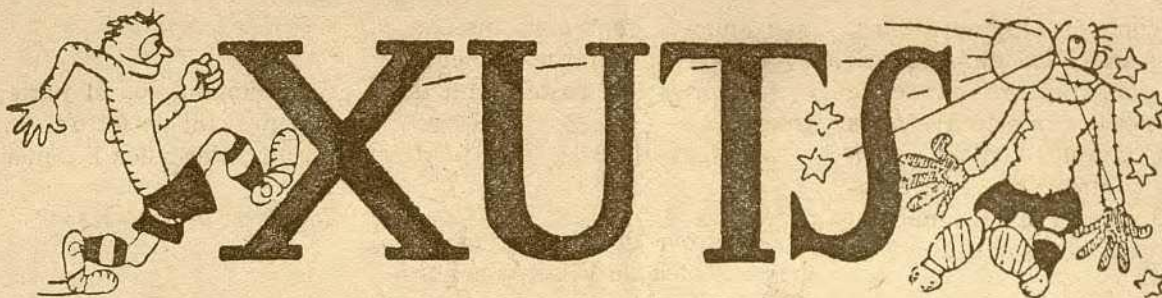
LA PELOTA

Es un trasto redondo, que se hincha y bota. La inventó un sabio italiano que se decía Piétro Lota, y al ver que su invento le había salido tan redondo, le puso un sello que decía «P. Lota». Vet-ho aquí.

La pelota es un chisme muy desvergonzado: tiene la piel muy gruesa. Ya hemos dicho que es un chisme, pero lo raro de este hervido es que a los porteros de futbol no les gusta que les metan chismes, y, por lo tanto, procuran que la pelota no se encolome en su casa. Manías, ya os lo diré.

(Continuará)

Ara en Zamora se'ns ha tornat boxejador. Va seriosament, eh? Sent enveja dels triomfs del seu amic Alís i també vol ésser-hi.

Ara, l'«as» dels «asos» *porterrils* entrena l'Alís... i en Samitier també hi suca.

Què en sortirà d'aquesta barreja?

En La Riva ja té cucs...

Sembla que allò de «La Manigua» aviat serà un *mito*.

Diuen els amics de viatjar que hi han anat, que ja comença a semblar un camp amb tots els ets i uts.

Vaja! Per Corpus potser ja hi veurem batusses. No s'ha d'ésser desconfiat en aquest món.

Hem rebut trenta cèntims en segells de dos, de la «Penya Ràpid Unió», del «C. D. Europa», per a ajudar-nos en les despeses de desplaçament, amb motiu de la nostra assistència a les Olimpíades.

Moltes gràcies!

En Sami i en Zamora són carn i ungla, tap i carabassa. Sempre van junts i sembla que conspirin.

Hi ha qui n'opina, de tot això, que en *Ricarditu*, l'any que ve, tornarà a Les Corts, on se li farà una arribada triomfal.

Altres, creuen que serà en Sa-

mi que anirà a fer companyia a en Juanico, que s'avorreix que és un gust...

Qui ho encertarà? S'admeten apostes.

L'Arrate es retira del joc.

Mandangués a part, ho sentim. Era un gran jugador i no era paveró.

Ah! I tant jugava en terreny dur com en terreny tou...

Que no tots els d'allà dalt ho poden dir així.

En Rosich, plega. Primer és l'obligació que la devoció, diu el xicot. Fa bé.

Però, vol dir que no s'enyorà? Això de què ja l'Arévalo deixi de dir-li «senyor Rorich», és per entristir a qualsevol.

Si l'Alcàntara pot jugar, en Samitier farà de davanter-centre contra els biscaïns.

Alcàntara, molt t'apreciem, però, què caram!, gairebé ens vénen ganes de desitjar que encara no puguis jugar...

Perquè, fer riure, no!

En Cros diu que vol lluir-se en el partit contra els d'allà dalt, si és que juga. Diu que farà rotllo.

En Julià pensa fer sensació.

L'Olivella, en canvi, més modest, pensa fer gols.

Què haurà passat? No ho sabem. Però el cert és que els «europeus» i els «barcelonins» ja no es miren de reüll.

Hi ha qui diu que un dia d'aquests es firmaran les paus...

Els de l'«Español» ho voldrien. Així recuperarien el títol t'eterno rival que ara l'hi regategen.

S'han fixat en la insígnia que porta en Masferrer al seu barret?

Si troben res que escaigui més malament, els regalarem un misto. Es com si en un barret de copalta hi posessin un segell de ralet... O en un casquet dels d'en Gamper uns espolsadors.

A en Penthland, aquell anglès de Bilbao, me l'han fet entrenador de l'equip nacional.

En Paco Bru no anava mal orientat quan pensava anar-se'n cap el Nord.

En Young Ciclone està d'allò més empipat perquè no ens ocupem de les seves qualitats.

Respectem els desigs del trenca-cares del Boxing Club, i diguem-ne que des que és professional es renta la cara un cop cada dia; que en el cine no hi ha cap més acompanyant de les nenes que a ell li agraden, s'atre-

veixi a confirmar-lo com abans, i que aquella faixa de dotze canes que porta per entrenar-se, se l'ha de posar per estrenye's els ronyons, perquè, com ja saben els seus contrincants, són amants amb pebre i fan fer mal.

Estàs content, *as dels asos*?

Com cada any, a l'Esport Ciclista Català el diumenge hi ha gué Junta general per a renovar càrrecs, i, com sempre, ningú volia ésser president.

Això estranyarà molt als «enllustrats», però a nosaltres no, perquè ja sabem que per ésser president d'aquells rodaires es necessiten les següents qualitats: ésser *guapot*, tenir el somriure *coquetó*, poder perdre cent catorze nits, ésser arrenca-queixals per a tirar discursos a la intempèrie i disposar d'un capital per quan hi hagi casoris ciclistes, bateig, combregars, festes de Carnestoltes, de matar porc, d'enterrar la sogra, etc.

Diumenge que ve, Biscaia-Catalunya. Com que es tracta d'un cas de d'ginitat i d'amor propi, tornem a repetir el nostre equip:

Zamora

Planas-Garrobé

Sami-Sancho-Carulla

Piera-Martí-Cros-Alcàntara-Sagi

O, sinó, al pot!

A en Vallespín li posen a en You-You per veure si menjant xocolata s'engreixa.

Ara procura sucra-hi els teus melindros i escura'l ben bé, per-

què aquesta gent envarnissada, en lloc d'empastifar-te de negre, et fa morats que costen molt de treure.

L'«Iluro», de Mataró, es val dels «Lleons» de Vilassar per entrenar-se.

Cosas veredes el Cid!

A Sabadell ja han perdut totes les esperances. Ni amb nous elements han pogut contenir l'envestida de l'«Espanol».

L'«Espanol», amb cap de luxe, ja no és aquell «Espanol» sense camp. Ara és propietari.

En Sami es queixa de què tothom conspiri per fer-lo tornar a jugar de mig.

Home, tothom no. A casa tenim en Quirova, que li agrada al davant.

En Cros té el grip; en Pelaó i en Serra estan encostipats, i en Bordoy i l'Artisus segueixen *contusionados*.

Un apassionat ens interroga:

—Escolti: no podria ésser que de tot això en tingués la culpa la Federació?

Home, no tant!

—Diuen que al camp del «Barça» el refli no va *pit*ar un penal?

—No pot ésser!

—Oh! Es que era contra el «Barça»...

—Ah! Així, calló!

En Jaumandreu, el porter de moda, provant de fer una *zamorana*, amb una mica li fiquen un gol.

Zapatero, a tus zapatos!

Els segons equips de l'«Europa» i del «Martinenc» varen acabar a trompada seca, veient-se obligat el refli a expulsar del camp a quatre jugadors.

Vet aquí uns xicots que prometen,

Per fi han seleccionat en Sana-huja.

No han resultat malgastades les dues pessetes del ciri que el xicot va portar a la Bonanova.

El Comitè Olímpic, de París, ha demanat àrbitres espanyols per a les Olimpíades.

Al tanto, Llovera, que un viatge a París no t'aniria del tot malament, oi?

El diumenge, la màquina de fer gols de l'«Europa» va tenir pana.

El nostre Quicoff, que és «europeista», viu sempre amb l'ai al cos... No guanya pas per surts.

L'Aymamí és un bon noi. Està atapeït de bona fe. Això ho prova el fet de què, parlant de futbol, encara proposa a la Fe-

NATACION Y SALVAMENTO DE NAUFRAGOS

evitar los peligros.—Manera de salvar los naufragos sin riesgo.—Tratamiento de los ahogados.—Aparatos y útiles insumergibles.—Invenciones y teorías modernas.—Un tomo en rústica: 60 céntos. En tela: 1 pta.

Reglas y principios para aprender a nadar.—Medios para

deració coses que tenen sentit comú.

Perd el temps. No l'escoltaran. Si proposés que en Zamora jugués de mig ala, en Sami de porter i en Planas d'extrem dreta, encara...

En Pascual té un admirador. No tenim res que dir-hi; en qüestió de gustos..., etc.

Però lo curiós del cas és que l'admirador que té en Pascual és de Valladolid i no l'ha vist jugar mai. L'altre dia, en *El Norte de Castilla*, deia així: «Pascual, el notabilísimo portero nacional del Barcelona...»

Ara ves!

Ningú parla d'en Platko.

Què se n'ha fet?

Misteri!

Amb dir-los-hi que ni en Nogareda en sap una paraula!

Vostès creuen que Gènova és a Itàlia, oi?

Baden. Gènova és a Bèlgica. Així ho assegura *El País Vasco* de la terra d'aquell poca-solta d'en Karonte.

Vegin el que diu:

«Itàlia y Austria jugarán en Bèlgica.» El domingo se juega en Gènova el partido internacional Austria-Itàlia.»

Es veu que els de la terra de

la boina estan molt fluixots de Geometria.

Els àrbitres catalans, a València, tenen un *lleno*. Cada cop que actuen es guanyen una ovació.

Si serà que aquí no els sabem conèixer el mèrit?

En Cruella n'ha tornat farcit de tramusets i pans *quemados*.

I després que vagi dient el «Barcelona»!

El «València» ha rebut del carpó.

Li han afaitat el Campionat. I això que tenia els millors jugadors d'Espanya!

Resignació i menys paveria.

En Peret ha tornat a rebre amb en Sim Morán.

En Sim Moran ha demostrat que a més de *vallisoletano* és un paquissaire de marca.

De totes maneres en Peret continua sent el «challenger», car el *vallisoletano* no és del país: és de l'*extranjero*.

En Vallespin va sortir triomfant den Sou-Sou.

El negre va perdre per punts i ens va resultar més fluixet de lo que nosaltres creiem.

Quin orgull gastarà d'ara endavant en Vallespin.

Vesteix molt això d'haber guanyat a un negre.

L'hora del correu

F. R.—No, senyor; de números atressats no en tenim cap. El XUT! s'exhaureix cada setmana.

Un entusiasta del XUT!—El programa que ens envia té molta gràcia, però no podem encaixar-lo, donat el caràcter del setmanari.

Mefistòfeles.—Els seus «xuts» els aprofitem tots. Gràcies!

Karka.—Es massa llarg.

R. M. (Palafrugell).—Més endavant, sí, senyor.

J. Sánchez, Renu, Pepet del Mas, Esquitxet, Ullprès i R. R. R.—Gràcies per les seves felicitacions.

Tòtil.—Ja ho és, vostè, de tòtol, ja! Dir que l'Alcàntara és valencià!

El futbolista de Praga.—D'on diu? De Praga? De Gratallops deu voler dir!

Quimeta.—Sí, senyora; en Quicoff té el grip, però ens sembla que el salvarem.

Incor.—Si no es posa un altre seudònim, no li contestarem.

Roca.—En Dova cada tarda el trobarà a la Redacció. Però no admet llunes!

Barcelonina.—Ai, Senyor! No ens ho digui això!

Peret Mèt.—Ja ho pot veure publicat. Merci!

Papitu Bufet.—Brometes, no, pollo! Aquí només valen les nostres!

F. Ayuso.—Serà servit! Xoqui-la, benefactor!

Claudi Pitof.—Vostè ho fa molt bé, però té un lunar. Parla de coses massa personals i poc interessants. Si ens envia un article de futbol, fet amb la mateixa gràcia d'aquests, *metiéndose con alguno* dels que tallen el bacallà, li farem un homenatge. Aquesta setmana n'hi posem un tros.

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 46.—BARCELONA

LOS HERMANOS KARAMAZOV

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTOYEVSKY. Novela de análisis minucioso de las más hondas y sombrías pasiones. Estudio incomparable de las múltiples emociones del alma. Maravillosa descripción de las refinadas sensaciones que produce el dolor.

LOS
SENSUALES

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos literarios que ha producido la mente humana, adquiera este libro. Un tomo de 350 páginas, 3 pesetas.

FUTBOLÍSTIQUES

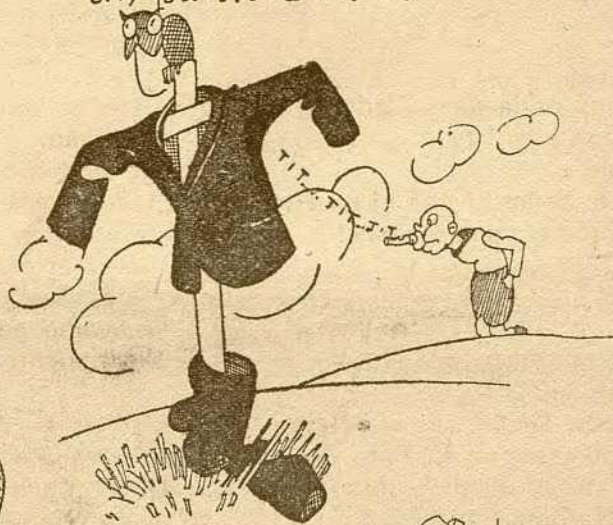
L'entrenament.

Un partit amistós

L'amor al club

El refli

El seleccionador

A	B	C	D	E
F	G	H	I	J
K	L	M	N	N
O	P	Q	R	S
T	U	V	X	Y

El rèporter

L'aficionat